

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności. W ramach projektu Save Energy skarżąca i Komisja zawarły Grant Agreement, którego przedmiotem jest wspólne finansowanie tego projektu. Skarżąca twierdzi, że zrealizowała wszelkie cele wynikające z projektu oraz że Komisja w ww. decyzji z dnia 28 października 2014 r. (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”), wzięła pod uwagę jedynie aspekty formalne o charakterze czysto rachunkowym i dokumentowym, nie uwzględniając uzyskanych wyników. Zwrot zażądaną kwoty oznaczałby nadmierny ciężar, zważywszy na jej status PME, i ograniczałby swobodę działania skarżącej, naruszając w ten sposób zasadę proporcjonalności.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasad uzasadnionych oczekiwań i dobrej administracji. Z jednej strony Komisja nigdy nie zgłosiła sprzeciwu co do metody pracy stosowanej przez skarżącą w okresie 32 miesięcy trwania projektu. Skarżąca wywnioskowała z takiego zachowania, że Komisja zaakceptowała przedstawione dowody, z którego to względu zaskarżona decyzja narusza w poważny sposób pewność prawa. Z drugiej strony, nie stwierdziwszy w tym okresie nieprawidłowości zarzucanych w spornej decyzji, Komisja spowodowała powstanie po stronie skarżącej przekonania co do prawidłowości jej zachowania. Wywołane w ten sposób przekonanie powinno być chronione zasadą uzasadnionych oczekiwań i zaufania, z której wynika, że Komisja naruszyła obowiązek kontroli i naruszyła w związku z tym obowiązek dobrej administracji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia umowy, ponieważ Komisja dopuściła się poważnych błędów w ustaleniach, gdyż nie uwzględniła wyjaśnień i argumentów przedstawionych przez skarżącą i dokonała błędnej oceny dokumentów i informacji, jakie skarżąca dostarczyła w tym celu. Przyjmując zaskarżoną decyzję Komisja naruszyła Grant Agreement. Skarżąca uważa, że wykazano w korespondencji z Komisją, że postanowienia umowy były wykonywane i zostały spełnione przesłanki konieczne dla uzyskania finansowania w ramach projektu Save Energy.
4. Czwarty zarzut dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ uzasadnienie zawarte w decyzji Komisji jest zbyt zwięzłe i nie opisuje lub nie wyjaśnia okoliczności faktycznych lub czynności, jakie były przedmiotem dochodzenia i oceny.

Skarga wniesiona w dniu 30 grudnia 2014 r. – Królestwo Hiszpanii/Komisja Europejska

(Sprawa T-841/14)

(2015/C 073/55)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Gavela Llopis, Abogado del Estado)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji o poborze odsetek wydanej przez służby Komisji w piśmie z dnia 21 października 2014 r.;

- pomocniczo, o orzeczeniu o niestosowaniu wzrostu, o którym mowa w ustępie 2 i 3 art. 11;
- niezależnie od uznania lub nie powyższych żądań, pomocniczo wobec pierwszego żądania, o wskazanie jako dnia naliczania odsetek za zwłokę, dnia 20 stycznia 2004 r., to znaczy drugiego dnia roboczego drugiego miesiąca następującego po ewentualnym stwierdzeniu zadłużenia, w dniu 27 listopada 2003 r., odpowiadającego wszystkim tranzytom stanowiącym przedmiot niniejszego postępowania, lub przynajmniej w odniesieniu do odsetek za dług celny odpowiadający trzem ostatnim tranzytom, i
- obciążenie kosztami pozwanej instytucji.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga skierowana jest przeciwko decyzji zawartej w piśmie Komisji Ares (2014) 3486706 (BUDG/B/02/MTC/IB) z dnia 21 października 2014 r., w drodze której zastosowano art. 11 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonującego decyzję 2007/436/WE, Euratom w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich.

Źródło niniejszej skargi znajduje się w dochodzeniu holenderskich organów celnych dotyczących 26 tranzytów dokonanych z ich urzędów celnych pomiędzy kwietniem i listopadem 1994 r. z zadeklarowanym miejscem opuszczenia wspólnotowego terytorium celnego przez hiszpański urząd celny w Algeciras. Rzeczone organy uznały, że rzeczony towary uniknęły kontroli celnej, ponieważ nie opuściły terytorium Unii. Następnie holenderskie organy sporządziły nowe sprawozdanie dotyczące 8 zgłoszeń tranzytowych, zastanawiając się nad autentycznością pieczęci i podpisów na dokumentach, które zostały przedstawione jako dowód ich wykonania.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 11 rozporządzenia nr 1150/2000 w związku z art. 9 ust. 1, art. 10 ust. 1 akapit drugi, art. 6 ust. 3 i art. 2, ponieważ został on zastosowany przez Komisję do okoliczności faktycznych nie wymienionych w tym rozporządzeniu.
  - W tym zakresie twierdzi, że nie mamy do czynienia z długiem celnym przewidzianym w art. 6 ust. 3 lit. a), lecz z długiem celnym, o którym mowa w lit. b).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasad proporcjonalności i pewności prawa w stosowaniu ust. 2 i 3 art. 11 rozporządzenia nr 1150/2000.
  - W tym zakresie twierdzi, że rzeczony ustępy stanowią o wzroście stopy odsetek za zwłokę, którego celem nie jest naprawa szkody wyrządzonej przez zwłokę, lecz mają one charakter represyjny, który zakazuje ich stosowania w braku wiedzy ze strony państwa członkowskiego o samym istnieniu zobowiązania wykonanego z opóźnieniem.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 1150/2000 w zakresie ustalenia daty, od której należało stwierdzić istnienie długu celnego, a tym samym nieprawidłowego ustalenia początkowej daty ustalania odsetek za zwłokę, ponieważ sprawa powinna podlegać orzeczeniu sądu, co oznacza, że stwierdzenie długu celnego mogło nastąpić dopiero po orzeczeniu sądu.